

[Gert Petersen.]

terne i forbindelse med Vesttysklands optagelse i NATO, og den del af erklæringen, som har interesse i denne forbindelse, går ud på, at de tre vestmagter betragter Forbundsrepublikken som den eneste frit og lovligt etablerede tyske regering, der derfor er den eneste, som er berettiget til at tale på Tysklands vegne som repræsentant for det tyske folk i mellemfolkelige anliggender. Det er det traktatlige grundlag, som naturligvis afspejler en reel situation i 1954, og det er det traktatlige grundlag for vestmagternes, inklusive Danmarks, Tysklandspolitik. Jeg kunne naturligvis godt bruge mange ord på den sag, men mon dog ikke de fleste ret umiddelbart kan erkende, at dette grundlag er mildest talt forældet nu i 1971, 17 år senere, og at det, Danmark burde gøre, når man ikke — og det har man jo afslået gang på gang — vil gå til en direkte enten de facto eller de jure anerkendelse af DDR, var at tage et initiativ til en drøftelse med henblik på en ophævelse af denne bestemmelse i Parisaftalerne.

Da Danmark i sin tid tilsluttede sig tremagtserklæringen, afgav daværende udenrigsminister H. C. Hansen en ganske kort erklæring, der lød: „Jeg tilslutter mig tremagtserklæringens almindelige principper, idet jeg går ud fra, at vor“ — det må være NATO's — „politik må være elastisk, sådan at den kan tilpasses under ændrede forhold“. Det kunne godt tyde på, at H. C. Hansen dengang har følt, at det vist egentlig var noget ret rigorøst noget, som kunne skabe vanskeligheder før eller senere. Jeg mener, det skaber vanskeligheder nu, og jeg mener ikke, at håbet om, at denne politik ville være så elastisk, at det nok skulle gå, er opfyldt. Tværtimod må vi se i øjnene, at dette netop er en barriere, som også Willy Brandts positive østpolitik kan løbe ind i, og som under alle omstændigheder kan udnyttes og med meget held bliver udnyttet af oppositionen i Vesttyskland, en opposition, som jo behersker næsten hele forbunds-dagen. Vi skal jo lige huske på, når vi taler om tyske spørgsmål, at Willy Brandt sidder med et flertal på, jeg tror, det er 6 i en forsamling på 300-400 medlemmer, og det er jo ikke noget særlig godt grundlag. Jeg tilslutter mig dem, der synes, han er gået dristigt frem, men det betyder jo også, at risikoen

for, at der i løbet af nogle år sidder en helt anden kansler, som måske nok også går dristigt frem, men på en noget anden måde, er temmelig stor, og derfor synes jeg, at Danmark burde yde dette bidrag for at bakke Willy Brandt op og styrke afspændingskræfterne i Europa. Det kunne man gøre ved på rette sted og i rette tid — og rette tid vil sige meget snart — at rejse spørgsmålet om betimeligheden af at opretholde disse Parisaftaler, specielt den del, som jeg netop citerede.

Så meget om det tyske spørgsmål, hvor jeg altså har rørt ved spørgsmålet om DDR's repræsentation i de internationale organisationer og Danmarks stilling hertil, og hvor jeg har rørt ved spørgsmålet om Parisaftalerne og Danmarks stilling hertil. Det er klart, at efter vores opfattelse, som jeg var inde på, da jeg talte om status quo, er international anerkendelse af begge tyske stater den eneste effektive basis for en afspænding i Europa. Jeg afstår fra at stille et direkte forslag herom, da jeg ved, hvordan det vil gå med det, men jeg ved jo ikke, hvordan det vil gå med spørgsmålet om Parisaftalerne. Jeg håber faktisk, at regeringen vil tage det temmelig alvorligt.

Så er der spørgsmålet om Sydøstasien. Det er jo den egentlige anledning til, at vi har denne udenrigspolitiske debat. Jeg tror, at den kom i stand som følge af en meningsudveksling omkring den amerikanske invasion i Laos. Jeg siger udtrykkelig den amerikanske invasion, for uden en massiv amerikansk indsats i luften og hele den militære organisation havde denne invasion været utænkelig. Saigonhæren var ikke selv i stand til at gennemføre den. Meldingerne tyder for så vidt på, at det er Saigonhæren og amerikanerne heller ikke, selv når de optræder sammen. Den opdagelse gør de nu, og den prøver de på at skjule bag nogle communiqueer om sejrriige tilbagetog; det er jo communiqueer, som man har hørt før. Langt vigtigere er det dog efter min opfattelse, at Laosinvasionen igen har afsløret det kyniske i præsident Nixons tale om en vietnamisering af krigen. Saigon skal fortsætte med at udkæmpe USA's krig, støttet af USA, men med amerikansk mandskab på områder, hvor faren for mandskabstabet er mindst, så tabslisterne hjemme i USA bliver kortere. Andet og mere betyder Nixondok-